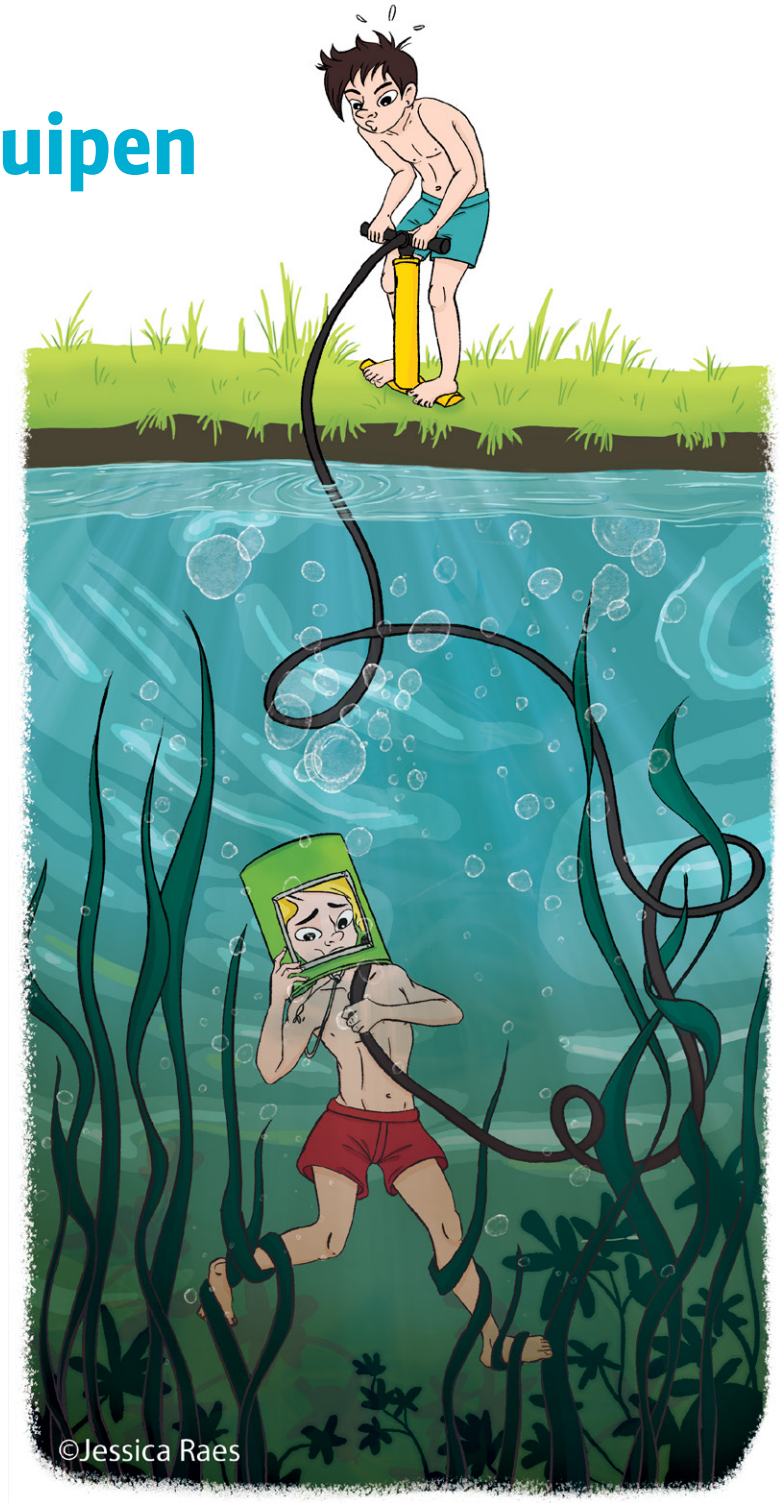
Pompen of verzuipen

De pogingen om de lucht in de emmer te verversen door die om te draaien mislukten. Soms had Skubba geluk en bleef er een beetje lucht in, maar dat was steeds te weinig om in de emmer te kunnen ademen. Het water stond boven zijn mond.

Alleen de emmer aan de kant sleuren en hem dan weer het water ingooien, lukte iedere keer. Hoewel dit vermoeiend was, betekende dit toch dat hij een ganse namiddag kon blijven duiken. En dat zonder dat hij hoofdpijn kreeg. Waar was Fred nu weer mee bezig?

Na de zoveelste trip naar de waterkant botste hij op Fred. Zijn vriend stond op het droge met een fietspomp en een lange darm in zijn handen.
"Wil je hiermee de lucht in de emmer verversen?", vroeg Skubba. Hij wist immers dat Fred steeds met oplossingen voor zijn duikproblemen kwam opdraven.
"Jawel. Ik sluit één uiteinde van de darm aan op de fietspomp en steek het andere uiteinde in de emmer. Als jij zorgt dat het uiteinde in de emmer blijft, dan pomp ik. Op die manier zou je steeds verse lucht moeten hebben. Als ik blijf pompen zal het teveel aan lucht uit je emmer ontsnappen", zei Fred.

Simpel plan. Zou moeten lukken. Skubba wierp de emmer weer in het water en dook er met de darm in. Met één hand hield hij zijn zelfgemaakte duikhelm vast en met de andere hand de luchtdarm. Voor hij onder water ging, zag hij nog net hoe Fred begon te pompen. Het ffft-geluid vertelde hem dat er verse lucht in de emmer kwam. Het waterpeil zakte beetje bij beetje en na een tijdje zag hij luchtbelletje van onder de rand ontsnappen. Het werkte.

Hij kon nu langer onder water blijven. Af en toe moest hij boven water komen, omdat hij tijdens een beweging de luchtdarm verloor. Maar als alles goed ging, kon hij met volle teugen van de onderwaterwereld genieten. Hij zag visjes, rode bolletjes die zwommen, lange draden die op planten leken (of waren het planten die op lange draden leken), ... Telkens wanneer hij boven kwam, kon Fred delen in zijn, nee hun, ontdekkingen. Eindelijk kon hij duiken! Hij droomde al van ontdekkingen en verre duikreizen. Hij zou de meest ervaren duiker ter wereld worden.

Zo ging dit dagen door. Fred stond aan de kant te pompen, terwijl Skubba onder water zat en genoot van al het moois dat hij zag. Beiden waren gelukkig. En ze zouden nog zo gestaan hebben, mocht Skubba niet op een mooie dag gevallen zijn. Die duikdag wou Skubba een vis van dichtbij bekijken. Hij had al ontdekt hoe hij dieper kon duiken door zich voort te trekken aan de 'draden'. Maar vooruitbewegen had hij nog niet gedaan. In feite kon hij, met veel moeite, enkel naar boven en naar beneden, en een beetje naar voor of naar achter leunen. Als hij dit laatste deed, zag hij veel luchtbellen en kwam het water hoog in zijn emmer.

Maar op die dag wou hij de grote vis volgen. Eén stap ging, maar bij zijn tweede stap geraakte zijn rechtervoet vast in één van de draden, waardoor hij zijn evenwicht verloor. Zijn linkervoet botste tegen het stuk treinrail. In zijn poging om recht te blijven trok hij aan één kant van de emmer. Daardoor kwam hij scheef te staan. Met een 'klokgeluid' ontsnapte de lucht. Verstrikt in de draden kwam Skubba naar boven.
"Ik wil kunnen voortbewegen!", riep hij naar Fred, die nog stond te pompen en verbaasd naar het gebeuren keek. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE